

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania Z.H.  
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw  
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie  
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 20 maja 2025 r.,  
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z dnia 21 czerwca 2024 r., sygn. akt III AUa 541/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 21 czerwca 2024 r. oddalił apelację Z.H. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2022 r.

Decyzją z dnia z 29 maja 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie ponownie ustalił wysokość emerytury odwołującego się od dnia 1 października 2017 r. na kwotę 1.191,82 zł. Kolejną decyzją z tego samego dnia dokonał ponownego ustalenia wysokości policyjnej renty inwalidzkiej odwołującego się, określając ją od 1 października 2017 r. na kwotę 1.000 zł.

Zgodnie z informacją IPN z dnia 17 marca 2017 r., odwołujący się w okresie od dnia 1 lipca 1972 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego

państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 1121 ze zm., dalej jako „ustawa zaopatrzeniowa”).

Sąd Okręgowy oddalił odwołania skarżącego. Ustalił, że odwołujący się został zwolniony ze służby w dniu 31 lipca 1990 r. Decyzją z dnia 12 września 1990 r. ustalono mu prawo do emerytury milicyjnej. Emerytura z tytułu wysługi lat wyniosła 67% podstawy wymiaru. W dniu 13 października 2000 r. odwołujący się uzyskał orzeczenie Okręgowej Komisji Lekarskiej MSWiA zaliczające go od dnia 31 lipca 1990 r. do II grupy inwalidzkiej bez związku ze służbą. W związku z tym decyzją z dnia 27 października 2000 r. organ ustalił skarżącemu prawo do policyjnej renty inwalidzkiej. Decyzją z 14 grudnia 2009 r. organ rentowy, w związku z przedstawioną mu przez Instytut Pamięci Narodowej informacją o przebiegu służby odwołującego się w organach bezpieczeństwa państwa obniżył świadczenie emerytalne od dnia 1 stycznia 2010 r. za okres służby od 1 lipca 1972 r. do 31 lipca 1990 r., przyjmując za ten okres wskaźnik podstawy wymiaru emerytury na poziomie 0.7% za każdy rok służby w organach Służby Bezpieczeństwa.

W sprawie udowodniono, że odwołujący się w dniu 18 kwietnia 1972 r. złożył podanie o przyjęcie do pracy w Komendzie Miejskiej Milicji Obywatelskiej (KMMO), a od dnia 1 lipca 1972 r. został przyjęty do służby w Milicji Obywatelskiej i mianowany funkcjonariuszem ze stopniem służbowym na okres służby przygotowawczej na stanowisko inspektora Wydziału II SB Komendy Miejskiej MO. W okresie od dnia 2 października 1972 r. do dnia 9 listopada 1972 r. oraz od dnia 5 do dnia 14 grudnia 1972 r. uczestniczył w kursie wdrożeniowym zorganizowanym przez Inspektora ds. Szkolenia i Doskonalenia Zawodowego Służby Bezpieczeństwa KWMO. Z dniem 16 lipca 1972 r. odwołujący się został mianowany inspektorem Wydziału III SB KMMO. W okresie od stycznia do sierpnia 1973 r. uczestniczył w kursie dla pracowników SB w ośrodku Szkolenia Rezerw Nadwiślańskiej Brygady MSW im. Czwartaków AL. w Katowicach. Od 1 czerwca

1975 r. służył jako inspektor Wydziału III „A” SB KMMO, a od 1 października 1975 r. awansował na stanowisko starszego inspektora tej samej jednostki. W związku z upływem okresu służby przygotowawczej, w dniu 1 lipca 1975 r. został mianowany funkcjonariuszem stałym. Od dnia 1 grudnia 1985 r. sprawował tam funkcję kierownika sekcji Wydziału V SB KMMO. W okresie od dnia 1 listopada 1989 r. do dnia 31 lipca 1990 r. odwołujący się sprawował funkcję kierownika Wydziału Ochrony Gospodarki Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych. Po zmianach ustrojowych został negatywnie zweryfikowany. W dniu 31 lipca 1990 r. zwolniono go ze służby. Sąd ustalił, że duże doświadczenie w pracy operacyjnej, a także zaangażowanie i operatywność pozwoliły odwołującemu się na osiągnięcie bardzo dobrych wyników w ujawnianiu nieprawidłowości występujących na odcinku handlu zagranicznego. Dobra praca operacyjna, a także poprawnie ułożone stosunki z aktywnym administracyjno-politycznym przedsiębiorstwa umożliwiły mu uzyskiwanie wyprzedzających informacji również w temacie zamierzeń osób znanych z postaw antysocjalistycznych. Odwołujący się poczynił ustalenia na temat w aktywnego działacza NSZZ Solidarność i opracował 6 listopada 1981 r. plan rozmowy, która miała doprowadzić do zaniechania przez niego działalności związkowej. Zbierał także informacje o innych działaczach NSZZ Solidarność w okresie stanu wojennego, a pozyskiwał je od tajnych współpracowników. Odwołujący się przez cały okres służby w Służbie Bezpieczeństwa pracował operacyjnie, współpracował z siecią tajnych współpracowników. Organizował szereg kontaktów operacyjnych umożliwiających mu szeroki dopływ informacji. Odwołujący się był cenionym funkcjonariuszem. Wyrazem uznania za wysokie zaangażowanie w wykonywaniu powierzonych obowiązków zawodowych były liczne dodatki operacyjne i nagrody pieniężne przyznawane odwołującemu się do uposażenia zasadniczego. Za swoją służbę był odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi. Nie był karany dyscyplinarnie ani sądownie.

Sąd Okręgowy dokonawszy charakterystyki przepisów właściwych w sprawie, przypomniał, że informacja z IPN, o ile była wiążąca dla organu emerytalnego, o tyle nie jest wiążąca dla sądu. Podniósł, że wykładnia służby na rzecz totalitarnego państwa została dokonana w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20 (OSNP 2021 nr 3, poz. 28). Mając na uwadze

poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że okres służby odwołującego się od 1 lipca 1972 r. do 31 lipca 1990 r. należy zakwalifikować jako okres służby na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej. Dowodzi tego przede wszystkim charakter czynności realizowanych przez odwołującego się, to jest czynności operacyjnych w Wydziale V oraz zajmowane funkcje. Odwołujący się nie przeszedł pozytywnie procedury weryfikacyjnej i po 1990 r. nie kontynuował służby w demokratycznym państwie, co zdaniem Sądu również dowodzi tego, że czynności, których się podejmował godziły w podstawowe prawa człowieka i miały nieodłączny związek z ustrojem totalitarnego państwa. Następnie Sąd scharakteryzował dorobek orzecznicy potwierdzający zasadność redukcji świadczeń osób, które podobnie jak odwołujący się pełniły służbę na rzecz państwa totalitarnego. Zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób zgodzić się również ze skarżącym, że organ emerytalny błędnie powołał art. 32 ustawy zaopatrzeniowej jako podstawę rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i poczynił niewadliwe ustalenia faktyczne, w oparciu o dowody zgromadzone w aktach sprawy i zaoferowane przez strony. Sąd Okręgowy dokonał też właściwej analizy prawnej zaistniałego sporu i wskazał z jakich przyczyn uznał odwołanie za niezasadne. Sąd Apelacyjny również przytoczył relewantne w sprawie przepisy, potwierdzając również aktualność wykładni dokonanej w uchwale III UZP 1/20 oraz kolejnych orzeczeniach wydanych w nawiązaniu do tej uchwały. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zebrany w sprawie materiał dowodowy - w szczególności dokumentacja znajdująca się w aktach służby odwołującego się i materiały nadesłane przez IPN - zostały ocenione przez Sąd pierwszej instancji wystarczająco dokładnie i wnikliwie, a ich treść pozwalała na sformułowanie jednoznacznych wniosków co do oceny i kwalifikacji służby odwołującego się jako pełnionej na rzecz totalitarnego państwa. Sąd zauważył, że praktyka orzecznicza sądów powszechnych, poglądy doktryny czy choćby odbiór społeczny ukazały, że nowe rozwiązania wprowadzone w ustawie zaopatrzeniowej w brzmieniu nadanym nowelizacją z grudnia 2016 r. oraz wydane na jej podstawie decyzje mogą budzić uzasadnione wątpliwości w zakresie ich zgodności z zasadą godności jednostki, zasadą rządów prawa, zasadą równości, czy zasadą

proporcjonalności - w szczególności, że zostały wydane po niemal 27 latach od transformacji ustrojowej. Sąd podkreślił, że regulacje wprowadzone ustawą nowelizującą w gruncie rzeczy nie zawierają rozróżnienia pomiędzy funkcjonariuszami Służby Bezpieczeństwa i innych jednostek lub formacji, którzy w rzeczywistości dopuścili się czynów przestępczych, a tymi, których charakter służby nie godził w podstawowe wartości. Z tego powodu stanowisko, że kryterium służby na rzecz totalitarnego państwa powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka. Zauważono, że dokonana przez Sąd pierwszej instancji bardzo szczegółowa ocena służby odwołującego się stanowi odzwierciedlenie informacji co do jej przebiegu i podejmowanych czynności służbowych, wynikających z dokumentacji załączonych do akt służby, udostępnionych na potrzeby niniejszego postępowania z Instytutu Pamięci Narodowej. Dokumenty te zawierają dokładne informacje o jednostkach i formacjach, w których odwołujący się służył oraz daty pełnienia służby w każdej z nich, jak też wykonywanych czynności w ramach służby. Sąd nie miał wątpliwości, że odwołujący się w czasie pełnienia tej służby brał udział w merytorycznej realizacji zadań wykonywanych przez Wydział III A SB KWMO, a podejmowane przez niego działania naruszały podstawowe prawa i wolności obywateli, w szczególności naruszały prawo do wolności inwigilowanych i zatrzymywanych osób, do ich prywatności, prawo do zrzeszania się w wolnych związkach zawodowych.

Odwołujący zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy oraz przepisów prawa materialnego:

a) art. 232 k.p.c. z zw. z art. 227 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c.;

b) art. 13b, 15c i 22a ustawy zaopatrzeniowej,

c) art. 2, art. 8, art. 10, art. 30, art. 32 ust. 1 i ust. 2, art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, art. 42 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a także z art. 6, art. 8 i

art. 14 Konwencji sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284);

d) art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864 dalej jako „TUE”), art. 1 Karty Praw Podstawowych (Dz.U.UE. seria C z 2007 r., nr 303, s.1, dalej jako „KPP”) w związku z art. 6 TUE, art. 4 KPP w związku z art. 6 TUE, art. 20-21 KPP w związku z art. 6 TUE, art. 25 KPP w związku z art. 6 TUE, art. 4 ust. 3 i art. 6 i w związku z art. 9 i art. 91 Konstytucji RP.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono przez wskazanie, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a nadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Pierwszą przesłankę uzasadniono tym, że należy dokonać prokonstytucyjnej wykładni art. 15c i art. 22a ustawy zaopatrzeniowej, której dokonania Sąd Apelacyjny zaniechał. Oczywista zasadność skargi ma natomiast wynikać z tego, że na skutek naruszenia przepisów wymienionych w zarzutach skargi Sąd Apelacyjny wydał błędne rozstrzygnięcie (literalna, nie prokonstytucyjna wykładnia prawa materialnego, przyjęcie nieuzasadnionych domniemań, a nadto błędne przyjęcie, że powód pełnił służbę na rzecz państwa totalitarnego, podczas gdy warunki „służby na rzecz totalitarnego państwa” ustalane w oparciu o dyrektywy wykładni II stopnia nie zostały spełnione).

W dniu 16 stycznia 2025 r. organ rentowy w konsekwencji wydania decyzji przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w drodze decyzji, wyłączył stosowanie przepisów art. 15c, art. 22a i art. 24a ustawy zaopatrzeniowej względem skarżącego w trybie i okolicznościach przewidzianych w art. 8a ust. 1 tej ustawy, dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury w wysokości sprzed wydania spornej w sprawie decyzji wraz z wyrównaniem. Następnie pismem z dnia 13 lutego 2025 r. organ rentowy wskazał, że roszczenie odwołującego zostało zaspokojone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy rozważył przesłanki umorzenia niniejszego postępowania na podstawie art. 355 k.p.c. lub na podstawie art. 477<sup>13</sup> §1 k.p.c. Zgodnie z pierwszym przepisem Sąd umorzy postępowanie, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew, strony zawarły ugodę lub została zatwierdzona uгода zawarta przed mediatorem albo z innych przyczyn wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne. Dodatkową przesłanką umorzenia postępowania zgodnie z art. 477<sup>13</sup> §1 k.p.c. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przez wydanie decyzji uwzględniającej żądanie strony, przy czym „zmiana zaskarżonej decyzji” nie musi polegać na wydaniu nowej decyzji zmieniającej zaskarżoną, ale na wydaniu takiej decyzji, której skutkiem jest uwzględnienie w całości lub w części żądania strony objętego przedmiotem zaskarżonej decyzji (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2024 r., III USKP 92/22, LEX nr 3687130). W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2025 r., III USKP 63/24, (LEX nr 3816705) został szczegółowo scharakteryzowany wpływ decyzji organu o ponownym ustaleniu wysokości emerytury wydanej w związku z decyzją, o której mowa w art. 8a ustawy zaopatrzeniowej na zaspokojenie roszczenia odwołujących się w tego typu sprawach, którzy wnoszą o uznanie, że ich służba nie była służbą na rzecz państwa totalitarnego. Podzielając to stanowisko, Sąd Najwyższy ogranicza się, wobec tego do potwierdzenia, że wydanie decyzji o ponownym ustaleniu emerytury w okolicznościach sprawy takiej jak niniejsza, nie jest tożsame z zaspokojeniem roszczenia i samo w sobie nie uprawnia Sądu do umorzenia postępowania. Oznacza to, że skarga musiała zostać rozstrzygnięta co do jej istoty.

W myśl art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej

wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z ich rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. Należy podkreślić, że o rzeczywistych rozbieżnościach w judykaturze można mówić tylko wówczas, gdy brak zgodności rozstrzygnięć dotyczy takich samych lub bardzo zbliżonych stanów faktycznych, co skarżący powinien wykazać. Odwołujący się w niniejszej sprawie wykazał, dlaczego zachodzi potrzeba wykładni przepisów art. 15c i art. 22a ustawy zaopatrzeniowej. We wniosku ograniczono się jednak tylko do zdawkowego stwierdzenia o konieczności dokonania prokonstytucyjnej wykładni wskazanych przepisów. Uzasadnienie takiego twierdzenia jest konieczne nie tylko z uwagi na wymóg z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., ale również z uwagi na to, że wymienione przepisy doczekały się wydania istotnej liczby orzeczeń, w których ustalono treść wynikających z nich norm w tym również z uwzględnieniem przepisów o randze ustrojowej. Wobec tego konieczne byłoby wykazanie w uzasadnieniu skargi, jaki konkretnie wątek wykładni, strona postrzega jako konieczny. Bez tego Sąd nie jest w stanie ustalić, czy rzeczywiście dokonanie wykładni wymienionych przepisów jest konieczne.

Skarżący wskazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z tego względu, że Sąd Apelacyjny nie odstąpił od literalnej wykładni przepisów przyjmując nieuzasadnione domniemania, które doprowadziły do uznania jego służby za służbę na rzecz państwa totalitarnego. Jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2022 r., II USK 721/21, LEX nr 3491370). Niezależnie od tego Sąd Najwyższy zauważa, że co do zasady trudno wykazać, by konieczność dokonania wykładni prokonstytucyjnej, to jest odstąpienia od literalnej wykładni przepisów, świadczyła o oczywistej zasadności skargi. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, to jest bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji

orzeczenie oczywiście wadliwe. W przypadku wskazania na błąd sądu drugiej instancji, polegającego na oczywiście wadliwym niezastosowaniu wykładni prokonstytucyjnej, mowa na przykład wówczas, gdy taka konieczność została rozstrzygnięta i utrwalona w orzecznictwie dotyczącym analogicznych spraw. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono bowiem, że kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka (uchwała składu siedmiu sędziów z 16 września 2020 r., III UZP 1/20, OSNP 2021 nr 3, poz. 28). W wyroku z dnia 9 stycznia 2024 r., III USKP 102/23 (LEX nr 3652059) wyrażono trafny pogląd, że nawet brak po stronie ubezpieczonego indywidualnych działań bezpośrednio zmierzających do naruszania podstawowych praw i wolności człowieka, samoistnie nie wyklucza kwalifikacji jego służby jako służby na rzecz państwa totalitarnego. Skoro art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej łączy służbę na rzecz totalitarnego państwa z samym podjęciem służby w instytucjach i formacjach w tym przepisie wymienionych, to istnieje domniemanie faktyczne (wynikające z informacji o przebiegu służby potwierdzającej służbę w tych jednostkach), że służba w nich była służbą na rzecz totalitarnego państwa. Domniemanie to może być obalone w procesie cywilnym. Nie jest jednak tak, że to na organie rentowym ciąży obowiązek udowodnienia (art. 6 k.c. w związku z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.), że dany funkcjonariusz uczestniczył w łamaniu praw człowieka i obywatela. W sytuacji, gdy potwierdzona zostaje służba w instytucjach i formacjach wymienionych w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, to ciężar dowodu przechodzi na ubezpieczonego. Tak też przyjął Sąd Najwyższy w uchwale III UZP 1/20, w której stwierdzono, że w razie stosownego zarzutu przeciwko osnowie tej informacji, sąd będzie zobowiązany do rekonstrukcji przebiegu służby w konkretnym przypadku (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 30 listopada 2023 r., III USKP 65/23, OSNP 2024 nr 6, poz. 67).

Odnosząc powyższe zapatrywania do niniejszej sprawy oraz stanowiska Sądu drugiej instancji, Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 13b ustawy zaopatrzeniowej został zastosowany przez Sąd drugiej instancji prawidłowo. Nie można podzielić argumentacji odwołującego się, że sporny okres służby od dnia 1

lipca 1972 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie mógł być oceniony jako „służba na rzecz totalitarnego państwa” w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej. Skarżący nie tylko nie przedstawił dowodów pozwalających na obalenie scharakteryzowanego powyżej domniemania faktycznego, ale na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów, Sądy zasadnie stwierdziły, że skarżący aktywnie wspierał działania organów represji państwa totalitarnego.

W kontekście art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej w orzecznictwie Sądu Najwyższego potwierdzono wielokrotnie, że ten mechanizm jest oderwany całkowicie od konstytucyjnej reguły proporcjonalności, abstrahuje od powszechnie rozumianego i akceptowanego poczucia sprawiedliwości, które polega na występowaniu racjonalnej adekwatności między czynem a sankcją oraz narusza zasadę równego traktowania ubezpieczonych (np. wyrok z dnia 12 października 2023 r., III USKP 48/23, LEX nr 3614535). Tak samo oceniono konstrukcję art. 22a ust. 3 tej ustawy (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2024 r., I USKP 66/23, LEX nr 3749375). Jednakże przytoczona linia orzecznicza nie potwierdza zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ konsekwentnie dotyczy przypadków, w których pozostała służba odwołujących się, niezaklasyfikowana jako świadczona na rzecz państwa totalitarnego, pozwalała na niezależne nabycie emerytury policyjnej albo inwalidztwo będące w związku ze służbą nie powstało w okresie służby na rzecz tamtego państwa. W niniejszej sprawie takie okoliczności nie występują, a zatem nie sposób potwierdzić, by zastosowanie tego orzecznictwa uzasadniało przyjęcie skargi do rozpoznania.

Na marginesie głównego wyводу Sąd Najwyższy zaznacza, że niniejsze rozstrzygnięcie nie wpływa na funkcjonowanie w obrocie prawnym decyzji z dnia 16 stycznia 2025 r. Co więcej, utrzymanie prawomocnego rozstrzygnięcia o zaklasyfikowaniu służby skarżącego jako służby na rzecz państwa totalitarnego potwierdza zaistnienie jednej z przesłanek do wydania decyzji na podstawie art. 8a ustawy zaopatrzeniowej.

Ze względu na powyższe argumenty, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[a.ł]

